

Sygn. akt I Ca 130/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Barbara Bojakowska

Sędziowie SO Iwona Podwójniak

SR (del.) Ewa Grzybowska

Protokolant sekretarz sądowy Elwira Kosieniak

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2015 r. w Sieradzu

na rozprawie sprawy

z powództwa (...) SA w L.

przeciwko M. G.

z udziałem interwenienta ubocznego Towarzystwa (...) SA w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Wieluniu

z dnia 26 lutego 2015 r., sygn. akt I C 1023/13

1. oddała apelację;
2. zasądza od powoda (...) SA w L. na rzecz pozwanego M. G. kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu apelacyjnym;
3. zasądza od powoda (...) SA w L. na rzecz interwenienta ubocznego Towarzystwa (...) SA w W. kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I Ca 130/15

UZASADNIENIE

Pozwem, który wpłynął do Sądu Rejonowego w Wieluniu w dniu 09 grudnia 2013 r., powód (...) S.A. w L. wniósł o zasądzenie od pozwanego M. G. kwoty 2.303,75 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 26 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. W uzasadnieniu pełnomocnik powoda wskazał, że w dniu 03 grudnia 2010 r. w miejscowości K. w wyniku niedostosowania prędkości do panujących warunków atmosferycznych przez pozwanego kierującego pojazdem marki R. doszło do kolizji, na skutek której uszkodzeniu uległy dwa słupy energetyczne w linii 0,4 kV zasilanej ze stacji S. ul. (...). W dniach 03 - 30 grudnia 2010 r. powód dokonywał wymiany uszkodzonych słupów energetycznych. Za wykonaną pracę w dniu 31

grudnia 2010 r. powód wystawił pozwanemu notę księgową nr (...) wraz z kalkulacją poniesionych kosztów. Mimo doręczenia tej noty oraz wezwań do dobrowolnej zapłaty pozwany nie uregulował należności.

W odpowiedzi na pozew z dnia 21 stycznia 2014 r. (data wpływu) pełnomocnik pozwanego M. G. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego oraz o przyznanie do udziału w sprawie Towarzystwa (...) S.A. w W.. W uzasadnieniu podniósł, że powód nie wskazał podstawy prawnej swojego żądania, a także zgłosił zastrzeżenia co do prawidłowości obliczenia przez powoda wysokości kosztów wymiany uszkodzonych słupów.

W dniu 25 lutego 2014 r. (data wpływu) interwencję uboczną po stronie pozwanej zgłosiło Towarzystwo (...) S.A. w W.. Pełnomocnik interwenienta ubocznego wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz (...) S.A. kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa prawnego. Pełnomocnik interwenienta ubocznego podniósł zarzut przedawnienia. Wskazał nadto, że Towarzystwo (...) S.A. w W. po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłaciło powodowi odszkodowanie w kwocie 2.145,45 zł za szkodę powstałą wskutek uszkodzenia przez pozwanego słupa energetycznego w linii 0,4 KV. Zakwestionował żądanie zgłoszone przez powoda, gdyż - zdaniem interwenienta ubocznego - wypłacone odszkodowanie w całości zaspokaja roszczenie z powodu szkody, zaś powód nie wykazał, aby w wyniku zdarzenia z dnia 10 grudnia 2010 r. uszkodzeniu uległy dwa słupy energetyczne.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 26 lutego 2015 r. sygn. akt IC 1023/13 Sąd Rejonowy w Wieluniu powództwo oddalił i zasądził tytułem zwrotu kosztów procesu od powoda na rzecz pozwanego kwotę 617 zł i na rzecz interwenienta kwotę 647 zł.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach i wnioskach:

W dniu 03 grudnia 2010 r. w miejscowości K. kierujący samochodem marki R. M. G. wpadł w poślizg na oblodzonej nawierzchni jezdni i uderzył tym pojazdem w betonowy słup energetyczny linii 0,4 kV zasilanej ze stacji S.. Na skutek tego zdarzenia słup energetyczny uległ uszkodzeniu. M. G. zawiadomił Policję o zdarzeniu, po czym udał się do miejsca rozładunku przewożonego przez siebie mienia. Następnie sam zgłosił się na Posterunek Policji w S..

Powód dowiedział się o zdarzeniu w dniu 03 grudnia 2010 r. Tego samego dnia rozpoczął prace naprawcze, które trwały do 30 grudnia 2010 r. W wyniku tych prac w miejsce uszkodzonego zamontował nowy podwójny słup i sporządził kalkulację poniesionych w związku z tym kosztów na łączną kwotę 4.429,20 zł.

W dniu 13 grudnia 2010 r. do Komisariatu Policji w S. wpłynęło pismo powoda z prośbą o ustalenie sprawcy uszkodzenia słupów betonowych w linii niskiego napięcia. W dniu 20 grudnia 2010 r. powód otrzymał informację w postaci notatki urzędowej z miejsca zdarzenia, z której wynikało, iż sprawcą zdarzenia był M. G. posiadający ubezpieczenie OC pojazdów w Towarzystwie (...) S.A. w W..

Powód wystawił notę księgową nr (...) na kwotę 4.429,20 zł i obciążył nią Towarzystwo (...) S.A. w W. z tytułu zwrotu kosztów wymiany dwóch słupów w linii niskiego napięcia uszkodzonych w dniu 03 grudnia 2010 r. Ubezpieczyciel w wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego uznał swoją odpowiedzialność i wypłacił powodowi kwotę 2.125,45 zł. Odmówił uwzględnienia żądania w pozostałym zakresie. (...) S.A. wskazał, że z notatki policyjnej wynika, iż uszkodzeniu uległ jeden słup energetyczny i w związku z tym sporządził kosztorys na jego wymianę z uwzględnieniem konieczności opuszczenia przewodów energetycznych oraz kosztów dojazdów sprzętu na miejsce zdarzenia, które przyjął zgodnie z rozliczeniem przedstawionym przez powoda.

Powód nie odwołał się od decyzji Towarzystwa (...) S.A. w W.. W dniu 22 listopada 2013 r. wezwał natomiast M. G. do zapłaty pozostałej kwoty w wysokości 2.303,75 zł. Pozwany nie odpowiedział na wezwanie do zapłaty.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy nie uwzględnił zarzutu przedawnienia. Uznał, że powództwo podlega oddaleniu, gdyż powód nie wykazał wysokości poniesionej szkody.

Powyższy wyrok pełnomocnik powoda zaskarżył w całości, zarzucając:

- a) błędne ustalenie, że powód nie wykazał wysokości szkody oraz błędne przyjęcie, że do wykazania szkody zawsze konieczne jest powołanie dowodu z opinii biegłego, podczas gdy pozwany nie kwestionował prawdziwości ani rzetelności dokumentów złożonych przez powoda,
- b) naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 6 k.c. poprzez nieprawidłowe uznanie, że ciężar udowodnienia kosztów poniesionych przez powódkę w związku z naprawieniem szkody leży po stronie powodowej w sytuacji, gdy powódka wystąpiła z roszczeniem o przywrócenie stanu poprzedniego poprzez zapłatę odszkodowania pieniężnego, wobec czego ciężar udowodnienia faktu, że (...) S.A. z siedzibą w L. Oddział (...) przywracając stan poprzedni poniosła niższe koszty niż kwota 2.303,75 zł spoczywał na stronie pozwanej.

W konsekwencji wniósł zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania przed sądem pierwszej i drugiej instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W odpowiedziach na apelację zarówno pełnomocnik pozwanego, jak i pełnomocnik interwenienta ubocznego wnieśli o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego i interwenienta ubocznego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za II instancję, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja strony powodowej jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie. Wbrew wywodom skarżącego Sąd Rejonowy nie dopuścił się żadnego z zarzucanych uchybień, a przeprowadzone rozważania prawne i ich argumentacja zawarte w uzasadnieniu kwestionowanego wyroku zasługują na pełną akceptację. Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji. Sąd Rejonowy poddał wnikliwej ocenie materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania. Podkreślenia jedynie wymaga, iż pozwany nie był samoistnym posiadaczem samochodu, który prowadził w chwili zdarzenia, wykonywał pracę kierowcy, co w istocie jest w sprawie faktem bezspornym. Jeżeli dojdzie do powstania szkody wyrządzonej przez ruch pojazdu prowadzonego przez kierowcę – pracownika odpowiedzialność na zasadzie ryzyka ponosi pracodawca – samoistny posiadacz pojazdu, a za niego z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń (vide: wyrok S.A. w Łodzi z dnia 16 maja 2012 r. sygn. akt I ACa 1137/11). Odpowiedzialność samoistnego posiadacza pojazdu na zasadzie ryzyka nie wyłącza odpowiedzialności kierowcy - na podstawie art. 415 k.c. – wobec poszkodowanego. W takiej sytuacji posiadacz i kierowca odpowiadają solidarnie.

W procesie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym koniecznym jest, aby powód wskazał szkodę, którą poniósł, oraz pozostające z nią w adekwatnym związku przyczynowym zdarzenie będące jej źródłem. Szkodą jest każdy uszczerbek w dobrach chronionych przez prawo (życie, zdrowie, wolność, majątek). Szkada majątkowa polega na różnicy między obecnym stanem majątku poszkodowanego a stanem, jaki istniałby, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę.

W niniejszej niespornym jest, że pozwany był sprawcą zdarzenia, na skutek którego powód poniósł szkodę. Bezspornym jest także, że powód zgłosił szkodę w wysokości 4.429,20 zł w Towarzystwie (...) S.A. w W., w którym ubezpieczony był samochód prowadzony przez pozwanego i uzyskał od ubezpieczyciela odszkodowanie w wysokości 2.125,45 zł. Już w toku postępowania likwidacyjnego (...) S.A. w W. zakwestionował bowiem wskazaną przez powoda wysokość szkody. Żądanie powoda w tym zakresie w odpowiedzi na pozew zakwestionował również pozwany. Mimo takiego stanowiska pozwanego i interwenienta ubocznego powód, poza własną kalkulacją kosztów wymiany słupów, nie zaoferował żadnych dowodów pozwalających na ustalenie i przyjęcie rzeczywistej wysokości poniesionej szkody. Mylne jest zapatrywanie powoda, iż na gruncie odpowiedzialności deliktowej z art. 415 k.c., to pozwany winien wykazać wysokość szkody poniesionej przez powoda, jeśli kwestionuje wysokość żądanego odszkodowania.

Za nieuzasadniony należy uznać zarzut naruszenia art. 6 k.c. Kwestionowanie prawidłowości uznania przez sąd, że przeprowadzone dowody nie są wystarczające do przyjęcia za udowodnione okoliczności, których ciężar udowodnienia spoczywał na jednej ze stron, może nastąpić jedynie w drodze zarzutu naruszenia odpowiednich przepisów prawa procesowego, nie zaś art. 6 k.c.

Zgodnie z zasadami procesu cywilnego (art. 232 k.p.c., art. 3 k.p.c., art. 6 k.c.) ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach. Istota tych zasad sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Wskazane przepisy określają reguły dotyczące dochodzenia i dowodzenia roszczeń. Przepis art. 6 k.c. określa reguły dowodzenia, a zatem przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenia dla rozstrzygnięcia. Skutkiem niewykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest natomiast to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw rozstrzygnięcia. Sąd nie jest zobowiązany do zarządzania dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Nie ma też obowiązku przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, zwłaszcza w sytuacji, gdy wszystkie strony procesu reprezentowane są przez fachowych pełnomocników. Obowiązkiem powoda jest przytoczenie okoliczności faktycznych, z których wywodzi roszczenie i wskazanie na dowody, których przeprowadzenie potwierdzi zasadność jego twierdzeń o faktach. Wszystkie okoliczności faktyczne doniosłe dla rozstrzygnięcia sprawy i składające się na podstawę faktyczną rozstrzygnięcia muszą mieć oparcie w dowodach przeprowadzonych w toku postępowania, o ile nie są objęte zakresem faktów przyznanych przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości, oraz co do faktów niezaprzeczonych (vide: wyrok S.A. w Katowicach z dnia 27 listopada 2014 r. sygn. akt I ACa 677/14). To interes strony nakazuje jej podjąć wszelkie czynności procesowe w celu udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne skutki prawne.

Mając na uwadze powyższe zasady Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, iż powód nie wywiązał się z obowiązku wykazania faktów, z których wywodził skutki prawne. Ocena ta nie może być uznana za dowolną, znajduje bowiem oparcie w całokształcie zebranego w sprawie materiału dowodowego. Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które poparł rzetelną analizą zebranych dowodów, wyjaśnił podstawę prawną wyroku i przytoczył szczegółowo argumentację jurydyczną, która doprowadziła do wydania zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Z tych wszystkich wskazanych wyżej względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego, obejmujących wynagrodzenie pełnomocników, zasądzonych od powoda na rzecz pozwanego Sąd orzekł w oparciu o art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 3 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.), zaś na rzecz interwenienta ubocznego na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i art. 107 k.p.c. oraz w zw. z § 6 pkt 3 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).